

Başkalarının Gündeminde Kaybolmak

– Abdullah GÜNDEM · 25 Mayıs 2024

BAŞKALARININ GÜNDEMİNDE KAYBOLMAK

Hemen hemen hepimiz komşunun çocuğu ile kıyaslanmışızdır. “Bak! Komşunun çocuğu ne kadar çalışkan, her sene takdir alıyor. Bak! Komşunun çocuğu ne kadar başarılı, çok para kazanıyor. Komşunun çocuğu ... Komşunun çocuğu...”

Kıyaslamak ve kıyaslanmak yaşam felsefemiz olmuş. Sürekli kıyaslarız. Ailemizde kardeşlerimizle kıyaslarlar bizi. Büyürüz, okulda arkadaşlarımızla kıyaslarız. İş sahibi oluruz, çalışanlarla kıyaslarız. Evleniriz, başkasının eşleriyle kıyaslarız.

Değer ölçüsü bir başkası olan bir türlü kendini keşfedemez. Oysa bizim de başkalarında olmayan kendimize özgü ne meziyetlerimiz vardır. Şair ne güzel söylemiş. “Hoşça bak zatına ki zübde-i alemsin sen ...” Bizim dışımızdakilerin meziyetlerine bakmaktan zatımıza bir türlü sıra gelmez. Bu şekilde yıllar yılları kovalar. Bir de bakarsın ömrün tükenmiştir ve sen hala bir başkasının başarılarıyla, bir başkasının yaşadıklarıyla meşgul olmuşundur. Kendi başarıların ve yaşadıklarına hiç değer vermemiş, daima şahsını değersiz bulmuşundur.

Dijital dünyanın ve sonrasında sosyal medyanın hayatımıza girmesiyle kıyaslamalar tüm hücrelerimize işlemeye başladı. Daha önce yakınlarımızla kıyaslanırken yüzbinlerce kişiyle kıyaslanmaya başladık. Üstelik bunu kendimiz yapar olduk. Bir başkasının zahmetine hiç gerek kalmadı. Biri bize anlatmasa da onlar, bizim göz attığımız yerlerde hazırlar ve kendi hayat hikâyelerini bizim gözümüze sokuyorlar.

Eskiden yataktan kalkınca yüzümüze bakar, saçımızı düzeltir, nasıl görüldüğümüzle ilgilenirdik. Şimdi ise

uyanır uyanmaz elimize akıllı telefonları alıyor başkaları nasıl görünüyor, ona bakıyoruz. Çok sonraları kendimize bakıyoruz. Haliyle bizim dışımızdakilerin sahip olduklarının birçoğu bizde olmadığı için kendimizi sevmiyoruz, zatımızdan memnun olmuyoruz. Mutlu olmak için hayattan tat alabilmek için paylaşabilecek bir şeylerimizin olması gerekmiş gibi düşünüyoruz. Onlara özeniyoruz. Onlar gibi olmanın yollarını arıyoruz. Zihnimizde hep onlar ve onların yapıp ettikleri gezip duruyor.

Güne böyle başlayan bizler gün içinde her fırsatta bizim dışımızdakilerin ne yaptıklarını bize söyleyen akıllı (!) telefonlarımıza göz atıyor, akşama kadar zihnimizde dedikodu biriktiriyoruz. Sonuç ne oluyor? Derin bir memnuniyetsizlik ve tatminsizlik ... Ailemizden, arkadaşımızdan, işimizden, eşimizden, mahallemizden, yaşadığımız şehirden, ülkemizden, kısacası kendimizden şikâyet ediyoruz sürekli.

Düşünme meziyetini, kullandığımız aletlere verince bizim yerimize onlar düşünmeye başladılar. Ne beğeneceğimize, ne yapacağımıza biz değil onlar karar veriyorlar. Geriye sadece onaylamak kalıyor. Bizlere bambaşka dünya kuruyorlar. Bu dünyada siz yoksunuz, hep başkaları var. Sizde olmayan onlarda olan fazlalıklar var.

Bir ailenin herhangi bir sahil kenarında denize karşı oturup keyif çatması bizi ilgilendirmemeli. Birinin eşine aldığı hediye, başka birinin çocuğunun sergilediği başarı, kişiler arasındaki samimi dostluklar, yenilenler, içilenler... Bütün bunları görmek, duymak, öğrenmek ve beğenmek zorunda değiliz. Sanki bunları bilmeden yaşayamazmışız gibi yataktan kalkar kalkmaz bu tür haberlere göz atıyoruz. Güne kendimiz olarak değil bir başkası olarak başlıyoruz. Bu döngü tüm yaşamımız boyunca devam ediyor. Sonuç, koca bir hüsrana...

Paylaşımların peşinde koşmanın bir de başka bir yönü var : Paylaşımlar yapmak. Eskiden yemekten önce besmele çekilirdi, şimdi ise fotoğraf çekiliyor. Yemeği yemekten çok daha lezzetli geliyor, yediklerimizi paylaşmak. Seyahat etmekten daha keyifli geliyor, çektiğimiz fotoğrafları paylaşmak... Bizim dışımızdakileri ilgisini çekecek ne varsa ya fotoğrafını ya da videosunu paylaşıyoruz. Kısacası hem başkalarını yaşıyoruz hem başkalarına yaşatıyoruz. Peki bizim bu döngüde yerimiz neresi ?

Fotoğraf veya video paylaşırken bin düşünüp bir paylaşmalıyız. Doğar doğmaz paylaşılan bebek fotoğrafını yıllarca doktor doktor gezdiği halde çocuk sahibi olamayan biri görünce ne düşüneceğini, ne hissedeceğini hesap etmeliyiz. Eşinden ayrılan birinin mutlu aile fotoğraflarını görünce neler olabileceğini... Ay sonunu zor getiren birinin lüks otellerde ve şahane tatil beldelerinde çekilen fotoğrafları görünce neler olabileceğini... Bu durumlara binlerce örnek vermek mümkün. Hangimiz biz bu furyadan tam manasıyla korunabiliyoruz. Buradan baktığımızda bu mecra hepimizi az çok bencilleştirmiş.

Bizlerden çok uzakta olanlarla uğraşırken aynı evi paylaştığımız eşimizi, çocuğumuzu, yakın akrabalarımızı görmez olmuşuz. Günler geçmiş aile bireylerinin hatırını sormamışız, hatta doğum

günlerini bile unutmuşuz. Oysa sosyal medyada günde birkaç kişiye “Geçmiş olsun.” demiş, bir sürü kişinin doğum gününü tebrik etmişiz. Açıkçası başkalarının gündemi bizim gündemimiz olmuş.

Bu satırları yazarken saat 9.00 olmasına rağmen, ben hâlâ herhangi bir sosyal medya haberine veya paylaşımına bakmış değilim. Ne whatsapp mesajına ne facebook paylaşımına ne de instagram görüntülerine bakmadım. Ruhum öyle bir huzuru yudumluyor ki anlatamam. Gündemimde sadece ben varım. Ben ve ideallerim, hayallerim... Tabi ki en yakınımdakilerin yaşantısı, sevinçleri, hüznüleri... Mutlaka denemelisiniz. Bir defa tadına varınca o huzuru hep tatmak isteyeceksiniz.

Nasreddin Hoca çarşıda dolaşırken gevezenin biri:

- “Efendi, az önce nar gibi kızarmış bir tepsi baklava götürdüler,” demiş.
- Hoca aldırış etmeksizin;
- “Bana ne?” demiş.
- “Amma, baklava tepsisini sizin eve götürdüler” demiş geveze.
- Hoca terslemiş adamı;
- “Sana ne?”

Nasreddin Hoca, tam da günümüz insanına hitap ediyor. Başkalarının özel yaşamından bize ne?

Öncelikle bizde olanlardan başlamalıyız. Hayatımızda değiştiremediklerimiz değiştirebildiklerimizden çok daha fazla. Akıllı insan önce elindeki nimetlerin değerini bilmeye çalışır. Kıyaslamadan sadece keşfetmek amacıyla bakışlarımızı içimize çevirebilsek hayatımız değişecek, ruh dünyamız renklenecek, yüzümüz gülecek. Bir an durup düşünsek şunu diyeceğiz : Ben ne kadar iyi bir insanmışım, benim ne güzel kabiliyetlerim varmış. Ancak bunu başarabilenler hayata katkıda bulunabilirler. Geri kalanlar sel suyuna kapılıp giden çerçöp olur, sürüklenirler.

Topluma liderlik yapabilenler ancak kendi olup kendi kalabilenlerdir. Son sınıfa kadar telefon sahibi olmayıp tıp fakültesini kazanma başarısını elde eden bir öğrencim vardı. Yaşamının bir döneminde tuşlu telefonla idare edip zihnini gereksiz yere yormadan başarıyı yakalayanlara şahit oldum çok defa. Sizler de sınavlarda yüksek başarı elde eden, aynı zamanda tarlada çalışan veya çobanlık yapan şampiyonların hayat hikâyelerini okumuşsunuzdur mutlaka. Demek ki işin sırrı kendimiz olmak ve kendimizle ilgilenmek...

Kendimize söz verelim. Bundan sonra yataktan kalkınca ilk göreceğimiz şey kendi yüzümüz olacak. Yüzümüzü yıkadıktan sonra aynaya bakacağız ve kendimizle ilgili planlarımızı, hedeflerimizi kendimize hatırlatacağız. Önce kendimizi olduğumuz gibi kabul edeceğiz. Daha iyi ve daha başarılı nasıl olabiliriz onların planlarını yapacağız. Kendimize yatırım yapacağız. Allah her birimizin mayasında bir cevher saklamıştır. Önemli olan o cevheri keşfedip çıkarmak. Ailemizin, ülkemizin ve tüm dünya insanlığının

yeni cevherlere çok fazla ihtiyacı var.